

BABICZKY TIBOR
Endümión

Fehér, terített asztalra vágytam,
körülötte mindenki elfér.
Az asztalra végül alkudni kellett.
A székeket kihozta egy cég.

Szélhajú vágyak járnak át a szobán.
Szikrákat szór, kicsorbul, köifűrészt
a hold. Egy ládában élünk, amit
a végtelen üresség ránk lakatolt.

Nehezen alszom el. Álmomban
felébredek, és újra nyár van.
De mindig idegenek ülnek ott,
elsuhogó évek huzatában.